

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/71/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112010061
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1112010061.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovanej P. O., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák., o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/6/2012 zo dňa 21.03.2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02. októbra 2014 takto

r o z h o d o l i :

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej P. O., nar. XX.XX.XXXX sa z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/6/2012 zo dňa 21.03.2014 bola obžalovaná P. O. uznaná vinnou zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

22.04.2011 v čase asi o 17:17 hod. v W. na O. námestí na zastávke MHD pri X. počas nastupovania do autobusu linky č. XX nezisteným spôsobom otvorila poškodenej Y. X. kabelku, odkiaľ jej vybrala šedú koženú peňaženku obsahujúcu OP na meno Y. U., električku MHG na meno Y. U., s ktorou z uvedeného miesta odišla v úmysle si uvedené veci prisvojiť, čím spôsobila poškodenej Y. X. celkovú škodu vo výške 20,-€, a tohto skutku sa dopustila po tom, čo bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 1T 87/09 z 10.09.2009, uznaná vinnou zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, ktorý nadobudol právoplatnosť 11.09.2009.

Za to jej bol podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovanú pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 6T 75/2013 zo dňa 11.10.2013 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanú zaviazal nahradiť poškodenej Y. X. škodu vo výške 20,- euro.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie obžalovaná P. O., ktoré odôvodnila osobitným písomným podaním sama, ako aj prostredníctvom obhajcu.

V odvolaní skoncipovanom obhajcom uvádza, že v konaní pred súdom nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by svojim konaním naplnila znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý je stíhaná. Od začiatku uvádzala, že trestného činu sa nedopustila. V inkriminovanom čase sa na autobusovej zastávke nachádzalo viacero osôb. Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ju oslobodil.

V písomných dôvodoch odvolania, ktoré napísala sama obžalovaná uviedla, že sa odvoláva proti výške trestu, pretože skutok nespáchala a trvá na svojej nevine. Výmeru trestu (osemnásť mesiacov) považuje za neprimerane prísnu.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu konané dňa 02.10.2014 o odvolaní obžalovanej sa vykonalo v neprítomnosti obžalovanej, nakoľko obžalovaná písomne požiadala odvolací súd, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jej neprítomnosti s tým, že netrvá na osobnej účasti na verejnom zasadnutí.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolanie obžalovanej P. O. nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu vecí, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu s tým, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Pokiaľ ide o výrok o vine, tak ten je založený hlavne na výpovedi poškodenej Y. X., ktorá vypovedala, že v predmetný deň išla z nákupov so synom Y. U. na zastávku autobusu na O. námestí. Na zastávke bola obžalovaná s nejakým mužom. Muž nastupoval do autobusu pred poškodenou, zostal stáť vo dverách a za poškodenou sa tlačila obžalovaná. Obžalovaná do autobusu však nenastúpila, neskôr vystúpil aj ten muž, ktorý bol na zastávke s obžalovanou. V autobuse jej syn hneď zistil, že má otvorenú kabelku a chýba jej peňaženka. Vystúpili z autobusu a vec oznámili polícii. Peňaženku nemohol odcudziť nikto iný ako obžalovaná, pretože ten muž nastupoval pred ňou a keď zablokoval poškodenú vystúpil z autobusu a pridal sa k obžalovanej, ktorá už do autobusu za poškodenou nenastúpila. Tesne predtým si kabelku kontrolovala a nebola s nikým v kontakte.

Poškodená pri rekognícii osoby opoznala obžalovanú ako osobu, ktorá jej pri nastupovaní do autobusu odcudzila peňaženku.

Zhodne vypovedal aj syn poškodenej Y. U., ktorý uviedol, že na zastávke videl obžalovanú, ktorá tam bola so svojim partnerom. Keď nastúpili do autobusu tak zbadal, že matka má otvorenú kabelku. Oni do autobusu nenastúpili a zostali na zastávke. Poškodená si kontrolovala kabelku na zastávke, vybrala si lístky.

Aj podľa názoru súdu II. stupňa, možno z vykonaného dokazovania vyvodiť nepochybný záver, že obžalovaná bola dňa 22.04.2011 v čase okolo 17.17 h v W., na O. námestí, na zastávke mestskej hromadnej dopravy, spoločne s ďalšou osobou, teda v čase, keď na uvedenej zastávke bola aj poškodená so svojim synom, ktorí čakali na autobus. Tieto skutkové okolnosti nespochybnila ani obžalovaná, ktorá pripustila, že na uvedenom mieste s inou osobou bola, avšak odmietla, že by poškodenej vzala nejaké veci.

Z výpovede poškodenej ako aj jej syna vyplýva, že poškodená mala v čase nastupovania do autobusu kabelku zatvorenú a nechýbali jej z nej žiadne veci (pred nastupovaním do autobusu si vybrala z kabelky lístky na MHD a nič jej nechýbalo), teda peňaženka z kabelky jej nemohla byť odcudzená skôr, ako pri nástupe do autobusu a ani na inom mieste. Taktiež z výpovede poškodenej a jej syna možno vyvodiť, že ihneď po nastúpení do autobusu zistili, že poškodená má otvorenú kabelku a chýba jej peňaženka a vec išli oznámiť na políciu. Z uvedeného možno vyvodiť, že k odcudzeniu peňaženky poškodenej nemohlo prísť ani neskôr, ako pri nástupe do autobusu, resp. na inom mieste.

Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že k otvoreniu kabelky poškodenej a k vybratiu peňaženky z nej muselo prísť pri nastupovaní poškodenej do autobusu, keď osoba stojaca s obžalovanou na zastávke

úmyselne nastupovala do autobusu pred poškodenou, pričom zostala stáť vo dverách, čo využila obžalovaná, ktorá sa natlačila na poškodenú a vybrala jej peňaženku z kabelky. Následne obžalovaná, ako aj jej spolupáchateľ, okamžite vystúpili z autobusu.

Odvolačiaci súd nemá pochybnosti o tom, že skutku uvedeného v napadnutom rozsudku sa dopustila obžalovaná vyššie popísaným spôsobom. Krajský súd považuje výpoveď poškodenej za spôsobilý dôkaz, na ktorom môže byť založené odsúdenie obžalovanej a to aj v spojitosti s výpoveďou svedka Y. U., či s vykonanou rekogníciou. Odvolačiaci súd konštatuje, že ak má byť odsúdenie založené najmä na výpovedi poškodenej osoby, je nevyhnutné, aby takýto dôkaz bol jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi podstatne spochybniteľný či dokonca vyvrátený. Všetky tieto atribúty výpovedi poškodenej spĺňa. Poškodená nemala žiadny dôvod, aby krivo vypovedala, prípadne, aby nepravdivo označila za páchatel'a trestného činu práve obžalovanú. Odvolačiaci súd sa preto nestotožňuje s námietkou, že súd prvého stupňa mal aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a to len z dôvodu, že proti sebe stoja výpovede obžalovanej, ktorá popiera spáchanie trestného činu a poškodenej. Uplatnenie tejto zásady je totiž na mieste len v prípadoch, ak súd po vyhodnotení všetkých do úvahy prichádzajúcich dôkazov, dospeje k záveru, že nie je možné sa jednoznačne prikloniť k žiadnej z dvoch rozporných výpovedí alebo k žiadnej zo skupiny odporujúcich si dôkazov, takže zostávajú pochybnosti o tom, ako sa skutkový dej odohral. Pokiaľ však súd po vyhodnotení takejto dôkaznej situácie dospeje k záveru, že jedna z výpovedí alebo jedna zo skupín výpovedí je pravdivá, že jej vierohodnosť nie je ničím podstatným spochybnená, nie sú splnené podmienky na uplatnenie zásady „in dubio pro reo“, pretože súd pochybnosti nemá.

Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď konanie obžalovanej právne kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák., pretože obžalovaná neoprávnene odňala z dispozície oprávnenej osoby cudziu vec s úmyslom nakladať s ňou ako s vlastnou, pričom išlo o vec, ktorú mala iná osoba pri sebe. Zároveň obžalovaná naplnila aj znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby (§ 212 ods. 3 písm. b) Tr. zák.), pretože v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch pred spáchaním stíhaného skutku bola odsúdená za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 1T/87/2009 z 10.09.2009.

Súd prvého stupňa nepochybil ani pri ukladaní trestu, keď primárne vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 212 ods. 3 Tr. zák. (trestná sadzba v rozpätí šesť mesiacov až tri roky), ktorú upravil v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. (zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu), pretože u obžalovanej bola zistená priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. spočívajúca v tom, že obžalovaná už bola v minulosti viackrát súdne trestaná. Naproti tomu poľahčujúca okolnosť zistená nebola. Upravená trestná sadzba po zákonom zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby je preto v rozpätí 16 mesiacov až 3 roky.

Odvolačiaci súd sa nestotožňuje s námietkou obžalovanej, že uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov je príliš prísny trestom, pretože trest odňatia slobody bol ukladaný pri dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby a jeho výška zohľadňuje predchádzajúcu trestnú minulosť obžalovanej ako aj skutočnosť, že trest bol ukladaný nielen za skutok posudzovaný v predmetnej trestnej veci, ale aj za skutok, za ktorý bola obžalovaná odsúdená rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 6T/75/2013 zo dňa 11.10.2013, ktorý bol právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. Súd prvého stupňa preto správne ukladal súhrnný trest, nakoľko predmetné trestné činy boli spáchané vo viacčinnom súbehu a bolo nutné za ne uložiť jeden súhrnný trest.

Odvolačiaci súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že pre nápravu obžalovanej bude nevyhnutné pôsobiť na ňu výkonom trestu odňatia slobody, nakoľko obžalovaná je recidivistka, ktorá sa opakovane dopúšťa majetkovej kriminality a ani tresty nespojené s výkonom trestu odňatia slobody, prípadne kratšiu dobu trvajúce nepodmienečné tresty odňatia slobody nevedli k jej náprave. Vzhľadom k tomu, že obžalovaná bola v predchádzajúcich desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu, zodpovedá zákonu aj zaradenie obžalovanej do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V súlade so zákonom je aj výrok o náhrade škody, ktorý si poškodená riadne a včas uplatnila voči obžalovanej.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.